

[H. F. Ulrichsen.]

giverborgerskab fra 1925 til 1935 steget fra det overordentlig lille Tal 5 til 22. Denne betydelige Stigning, procentvis enorme Stigning, fra 5 til 22 skyldes, at der er en Række mindre, nye Hotelvirksomheder i Bredgadekvarteret og i Banegaardskvarteret, som har faaet Gæstgiverbevilling og ikke har villet have Gæstgiver- og Beværterbevilling. Denne Stigning er Udtryk for Mangelen paa et nyt moderne Hotel, som for øvrigt slet ikke behøvede at have Restaurant, for der er Restauranter nok i København.

Med Hensyn til de indledende Bestemmelser om Betingelserne for Erhvervelse af Adkomst til Beværter- og Gæstgavernæring vil jeg nøjes med at sige, at det er naturligvis ikke Meningen, at enhver Beværter skal være en Engel. Det kan ikke gennemføres, det er heller ikke nødvendigt, men det, man ønsker fra Lovgivningens Side, er at fastlægge saadanne Regler, at man er nogenlunde sikker paa, at de Folk, der beskæftiger sig med dette noget farlige Erhverv, er af en vis Kvalitet. Ved den Ændring, der er sket med Hensyn til et enkelt Stykke i § 2, hvor det før hed, at man ikke kunde faa fornyet sin Bevilling, saafremt man i Løbet af de sidste 5 Aar tre Gange havde overtraadt Beværterbevillingen, har man tilsyneladende afsvækket Bestemmelsen noget, men dette betyder ikke, at man slækker Betingelserne for at blive Beværter, det betyder kun, at de Forseelser, vedkommende har begaaet, ikke alle er af samme Karakter, med andre Ord, at man i højere Grad individualiserer Forholdene.

Jeg maa indrømme, at jeg har været ude for Tilfælde, hvor jeg synes, at de Folk, der har drevet Beværtning, ikke har staaet fuldt paa Højde med de Krav, man med Rette kan stille til en Beværter. Jeg mindes f. Eks., at jeg i længere Tid her i København i en Beværtning, som jeg meget ofte gik forbi, saa et stort Skilt, hvorpaa der stod: Her kan De blive fuld for — og saa stod der et Beløb. Det var en Beværtning, der væsentligst havde sit Publikum Fredag Aften. Fredag Aften væltede der en Bunke drukne Mennesker ud fra denne Beværtning. Jeg synes, det er en Form for Reklame, der ikke alene ikke er æstetisk, men heller ikke er i Overensstemmelse med, hvad man kan forlange af en Mand, der har Beværterbevilling.

Jeg er enig i de Bestemmelser, som findes i § 5 vedrørende en Forøgelse af de Gebyrer, der skal gives for Adkomst til Beværter- eller Gæstgavernæring, og ligeledes

billiger jeg Bestemmelsen i § 6 og de Bemærkninger, der er knyttet dertil, vedrørende det ønskelige i, at Bevillingerne udøves af de Personer, der har Bevillingerne, og normalt ikke gennem en Bestyrer.

En af de forholdsvis faa Ændringer, der er i Lovforslaget i Forhold til Kommissionens Forslag, er en Tilføjelse i Lovforslagets § 9, en Tilføjelse, som gaar ud paa, at man i Politivedtægten ogsaa kan fastsætte Fordringer til Beværtningslokaler af Hensyn til Sikkerhed og Orden. Denne Udvidelse af Kravet til Beværtningslokalerne finder jeg naturlig og rigtig. Jeg er enig med det ærede Medlem, der før udtalte, at Beværtningslokalerne spiller en afgørende Rolle for den Maade, paa hvilken man opfører sig paa en Beværtning. I det Øjeblik der er Lys og Luft, smukt Materiel, smukke Forhold, da bliver Tonen i et Beværtningslokale ogsaa en anden, end den var i de gammeltdags Kældere. Jeg kan f. Eks. fra min Barndom huske, at de Mennesker, der kom op fra en Mælketoddykælder, hvor der stod med store Bogstaver: Mælketoddy — 4 Øre, ikke altid var Folk, der var helt appelsinfri, og man kunde i og for sig undres over, at Folk kunde have Lyst til at gaa ned i en saadan skummel Mælketoddykælder.

Jeg vil kun nævne, at jeg er enig i de Bestemmelser, efter hvilke Varigheden af Beværterbevillinger fastsættes til mellem 5 og 8 Aar. I den nugældende Beværterlov var der kun Maksimumsbestemmelsen 8 Aar, derimod fandtes Minimumsbestemmelsen 5 Aar ikke. De fleste Beværterbevillinger blev givet paa 5 eller 8 Aar, men der er ogsaa en Del Beværtervedtægter, som fastsætter en Varighed af 4 Aar. De 4-aarige Bevillinger vil fremtidig normalt forsvinde bortset fra de Tilfælde, hvor der i Henhold til Bestemmelserne i § 21 af Overbevillingsnævnet gives en Bevilling, som af særlige Grunde har en kortere Varighed end den normale.

Jeg forstaar godt den Bestemmelse, som findes i Lovforslagets § 10 om Salg af Tobaksvarer til Tilfredsstillelse af Gæsters øjeblikkelige Behov, men naar det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen talte om Lovforslagets Affattelse, vil jeg dog sige, at det er lidt tvivlsomt, om man vil være i Stand til at hævde, at det Tobakssalg, som er lovligt, og som foregaar paa Restauranterne, altid er saadan, at det kan siges at være til Tilfredsstillelse af Gæsternes øjeblikkelige Behov.

Nogen Diskussion har der været om de Bestemmelser, som afgrænser Gæstgiverbevillingerne. Det er jo saaledes, at der i